ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LOUIS LEON MARTIN

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

Ὅταν μετά τὸν θάνατο τῶν γονέων της ἡ μικρή Σουζάνα, ποὺ ἦταν μόλις δυὸ χρονῶν, ἔμεινε ὀρφανή, ὁ γέρο Βικέντιος ὁ παπποῦς της τὴν πῆρε στὸ σπίτι του. Μιὰ ριζικὴ μεταβολὴ ἔγινε ἀμέσως μέσα του ποὺ ὀφείλετο στὴν παρουσία τοῦ κοριτσιοῦ ἐκείνου. Ἀποτίναξε κάθε ἄλλο αἴσθημα ποὺ δὲν εἶχε σχέση μ' αὐτήν, ἀποιονώθηκε ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἀφιερώθηκε ἐντελῶς στὴ Σουζάνα. Ἡ μικροῦλα ἐκείνη τοῦ εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς τὴ ζωή. Δὲν ξαναπάτησε πειὰ ποτὲ στὸ καπηλειό, δὲν καθυστέρησε ποτὲ τὸ βράδυ μὲ τοὺς φίλους του καί, ἀφοσιωμένος ὁλόκληρος στὴν ἀγγονή του, τὴν ἀνέθρεψε σύμφωνα μὲ τὶς παλαιϊκὲς ἀρχές, μὲ τὶς ὁποῖες εἶχε ἀνατραφῆ ὁ ἴδιος.

Τὴν ἔλεγε χαϊδευτικὰ Ζόν. Τὰ ὑποκοριστικὰ εἶνε γλυκύτερα, τρυφερώτερα καὶ βοηθοῦν καλύτερα στὴν ἐκδήλωση τῆς στοργῆς τῶν μεγάλων πρὸς τὰ παιδιά. Τῆς ἔμαθε ὅλα τὰ τραγούδια ποὺ μαθαίνουν οἱ μητέρες στὰ μωρά τους, τῆς διηγήθηκε ὅλα τὰ παραμύθια ποὺ κάθε γιαγιὰ διηγεῖται στὰ ἐγγονάκια της, καὶ τῆς ἔμαθε ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνίδια ποὺ κάνουν τὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια νὰ μιάζουν μ' ἀτελεύτητη ἄνοιξη. Καὶ γι' ἀντάλλαγμα ὅλων αὐτῶν δὲν τῆς ζητοῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο ἕνα φιλάκι.

— Φίλησ' τὸν παπούλη σου, μικρή μου Ζόν... τῆς ἔλεγε κάθε τόσο.

Καὶ ὅταν αἰσθανόταν τὰ δροσερὰ ἁπαλὰ χειλάκια τῆς παιδούλας ἐπάνω στὰ ρυτιδωμένα μάγουλά του ἔννοιωθε μιὰν ἔμπειρη εὐτυχία.

Ἡ μικρὴ Ζὸν μεγάλωνε κοντὰ στὸν παποῦ της, ἀλλ' ἡ ψυχή της ἦταν ἕνα μυστήριο γι' αὐτόν. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν καρδιά της. Μονάχα ὅταν ἐκεῖνος δὲν βρισκόταν κοντά της, τότε ἡ μικρὴ Ζὸν παραδίνόταν σὲ ἀτέλειωτους ρεμβασμούς, μονολογῶντας, κι' ἔκανε κάτι παράξενες χειρονομίες ποὺ ὅποιος τὴν ἔβλεπε θὰ τὴν ἔπαιρνε γιὰ τρελλή.

Μερικὲς φορὲς ποὺ ὁ παποῦς της φθάνοντας ξαφνικὰ εἶχε ἰδῆ τὶς παράξενες ἐκεῖνες χειρονομίες, τῆς ἔλεγε :

— Μικρή μου Ζόν, τί ζητᾶς ; τί θέλεις ; πές το στὸν παπούλη σου καὶ θὰ σοῦ τὸ φέρη.

Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Τὸν κύτταζε μόνο παράξενα, ἐχθρικά, σὰν νὰ θύμωνε γιὰ τὴν ἐπέμβασί του αὐτὴ στὶς δουλειές της.

Ἔπειτα σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ δημιουργῆ ἕναν κόσμο ὁλόκληρο αἰσθημάτων καὶ ὀνείρων ποὺ τὸν κρατοῦσε μὲ πεῖσμα κλεισμένον μέσα της, μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της. Ὁ γέρο Βικέντιος δὲν ὑποπτευόταν τίποτε καὶ φανταζόταν ὁ καϋμένος ὅτι ὅπως ἐκεῖνος ἀγαποῦσε ἀποκλειστικὰ τὴν ἐγγονή του καί ἦταν ἀφοσιωμένος ἐντελῶς σ' αὐτήν, ὅτι ἔτσι κι' ἐκείνη ἀγαποῦσε ἀποκλειστικὰ αὐτόν.

Ἀπὸ τὴν πλάνη του ἐκείνη τὸν ἔβγαλε ἡ μικρὴ Ζὸν μιὰ μέρα καὶ μὲ μιὰ λέξη της τοῦ φανέρωσε ὅλη τὴν ἀπόσταση ποὺ τοὺς χώριζε.

Καθώς τὴν εἶδε νὰ ρεμβάζῃ μελαγχολικὴ μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ, τὴν πλησίασε καὶ μὲ ἄπειρη στοργή, τῆς εἶπε :

— Μικροῦλα μου Ζόν, τί ἔχεις ; γιατὶ εἶσαι μελαγχολική ; Ἔλα φίλησ' τὸν παποῦκα σου καὶ πές του τί ἔχεις ;

— Στενοχωριέμαι κοντά σου, παποῦ ! τοῦ εἶπε ὀρθὰ-κοφτὰ μὲ τὴν σκληρότητα ποὺ ἔχουν κάποτε τὰ παιδιά.

Τότε ἐκεῖνος μέτρησε τὰ χρόνια της. Θυμήθηκε ὅτι ἦταν ἑξ ἐτῶν καὶ μὲ μεγάλη, ἄπειρη λύπη,κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν στείλῃ σχολεῖο. Τὴν πῆγε σ' ἕνα λύκειο τῆς μικρῆς πόλεως ποὺ τὸ διηύθυναν καλόγρηες καὶ ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ προάστειο ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖνος, ὥστε νὰ μπορῇ νἀρχεται στὸ σπίτι κάθε βράδυ.

Στὸ σχολεῖο ἡ μικρὴ Ζὸν ἐσημείωσε ἀπ' τὴν ἀρχὴ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἦταν ἐξυπνη καὶ ἔκανε γοργὸ πρόοδο. Ἡ συμμαθήτριές της τὴν ἀγαποῦσαν ὅλες γιατὶ ἦταν ἐπιμελής καὶ ὁ γέροΒικέντιος ἔβαζε τὰ δυνατά του ὥστε νὰ εἶνε τὸ πιὸ καλοντυμένο κορίτσι τοῦ λυκείου, ἀφοῦ ἦταν καὶ τὸ ὡραιότερο. Ἔτσι στὸ σχολεῖο τὰ χρόνια κυλοῦσαν εὐχάριστα κι' εὐτυχισμένα γιὰ τὴν χαϊδεμένη Ζόν.

Σιγὰ - σιγὰ ἡ Ζὸν ἄρχισε νὰ συμπαθῆ τὴν μικρὴ Ζορζέτ, μιὰ μικροῦλα συμμαθήτριά της ποὺ παρ' ὅλο ὅτι ἦταν νόστιμο κορίτσι, ἐπειδὴ ἦταν πάντα τὸ πιὸ φτωχικὰ ντυμένο καὶ τὸ πιὸ συνεσταλμένο κορίτσι τοῦ λυκείου,τὸ περιφρονοῦσαν ὅλες ἡ ἄλλες.

Μιὰ μέρα ποὺ εἶχαν ἀρχίσει ὅλες ἡ ἄλλες μαζὺ νὰ πειράζουν τὴν Ζορζέτ, ἡ Ζὸν ἔπιασε ἐπιβλητικὴ στὴ μέση καὶ φώναξε :

— Ἡ Ζορζὲτ εἶνε φίλη μου κι' ὅποια τὴν πειράξει θἄχη νὰ κάνη μὲ μένα.

Ἀμέσως ἡ ἄλλες ἔφυγαν κι' ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναπείραξαν.

Ἀπὸ τότε ἡ Ζορζὲτ ἔτρεφε μιὰ εὐγνωμοσύνη καὶ μιὰ ἄπειρη στοργὴ, πρὸς τὴ Ζόν, μιὰ στοργὴ ὅμοια μὲ λατρεία.

Ἕνα βράδυ μετὰ τὸ μάθημα τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν πῆγε στὸ σπίτι τοῦ παποῦ της.

— Ἔφερα τὴν φίλη μου γιὰ νὰ τῆς δείξω τὰ φορέματά μου, τοῦ εἶπε.

Ἄνοιξε τὸ ἐρμάριο καὶ ἔδειξε στὴν ἐκθαμβη παιδοῦλα ὅλα τὰ φορέματά της, ποὺ ἦταν τὸ ἕνα καλύτερο ἀπ' τ' ἄλλο. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ κίνησε τὸν θαυμασμὸ τῆς Ζορζὲτ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἕνα φορεματάκι ροζ μὲ χτυπητὰ τεχνητὰ λουλούδια. Τὸ κύτταξε συγκινημένη.

— Σ' ἀρέσει ; τὴν ρώτησε ἡ μικρὴ Ζόν.

— Ὤ, ναί, πολύ, εἶπε ἡ Ζορζέτ.

— Νά, πάρ' το ; Σοῦ τὸ χαρίζω.

Ἡ Ζορζὲτ ἀγκάλιασε τρελλὰ τὴν Ζὸν καὶ ἔφυγε τρελλὴ ἀπὸ χαρά. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε ὅπως ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε χτυπήσει.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἡ Ζορζὲτ ἔφθασε στὸ σχολεῖο μὲ τὸ ροζ ἐκεῖνο φόρεμα. Ἡ ἐμφάνισίς της ἔκανε ἄϊσθησι σ' ὅλα τὰ κορίτσια, ποὺ τὴν περιστοίχισαν καὶ τὴν ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμό.

Ἡ Ζορζὲτ πλέοντας σὲ πέλαγος εὐτυχίας ἄφινε νὰ τὴν θαυμάζουν χωρὶς νὰ λέη τίποτα. Δεχόταν τὶς ἐκδηλώσεις ἐκεῖνες τοῦ θαυμασμοῦ μὲ μιὰ ἁπλότητα. Ἡ εὐγαρίσησις ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της,τὴν ἔκανε ἀκόμη ὡραία ἀπὸ ὅτι ἦταν συνήθως.

Τόσο ἦταν ὡραία ὥστε ὅταν ἄρχισε τὸ μάθημα, μέσα στὴν παράδοσι, ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὅλες ἡ δασκάλα τῆς εἶπε :

— Τί ὡραία ποὺ εἶσαι σήμερα Ζορζέτ.

Ἐκείνη δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἔστρεψε τὸ πρόσωπό της, καὶ τὰ μάτια της ἀναζήτησαν τὴν εὐεργέτιδά της, τὴν μικρὴ Ζόν. Τὴν εἶδε νὰ τὴν κυττάζῃ μ' ἕναν τρόπο παράξενο καὶ νὰ δαγκώνη ἄγρια τὰ χείλη της

Ὅταν τελείωσε τὸ σχολεῖο ἡ μικρὴ Ζὸν ἔτρεξε στὴν Ζορζὲτ καὶ τῆς εἶπε :

— Περίμενέ με, θὰ γυρίσουμε μαζὺ στὸ σπίτι.

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ἡ ἄλλη.

Ξεκίνησαν μαζύ. Ἡ μικρὴ Ζὸν δὲν μιλοῦσε καθόλου. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφρασι αἰνιγματώδη καὶ στὸ μέτωπό της φαινόταν μιὰ σούφρα δυσαρεσκείας. Σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δρόμου ἡ μικρὴ Ζὸν ἔδειξε ἕνα μονοπάτι καὶ εἶπε.

— Πᾶμε ἀπ' δῶ.

— Ποῦ ; ρώτησε ἐκπληκτη ἡ Ζορζέτ.

— Στὴν ἐξοχή.

— Γιατί ;

Ἡ μικρὴ Ζὸν δὲν ἀποκρίθηκε. Προχώρησε καὶ ἡ φίλη της τὴν ἀκολούθησε. Βάδισαν ἔτσι ἀρκετὰ σιωπηλές. Ἡ Ζὸν προπορευόταν σχεδόν, σὰν νὰ βιαζόταν κάπου νὰ φθάση καὶ ἡ Ζορζὲτ ποὺ ἦταν μικρότερή της ἐβίαζε τὸ βῆμα της γιὰ νὰ τὴν προφθάνη. Ὁ περίπατος ἐκεῖνος δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ χαλάσῃ τὸ χατῆρι τῆς εὐεργέτιδός της, ποὺ ἡ χθεσινὴ καλωσύνη της ἔκανε νὰ δυναμώση ἀκόμη περισσότερο ἡ λατρεία καὶ ἡ ἀφοσίωση ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτήν.

Ὅταν προχώρησαν ἀρκετὰ στὸ μονοπάτι, ἡ Ζὸν στάθηκε ἀπότομα, ἔστρεψε πρὸς τὴν σύντροφό της καί ἁμίλητη ὥρμησε κατεπάνω της. Μὲ μιὰ μανία ἀσυγκράτητη, ἄγρια, ἄρχισε νὰ ξεσχίζῃ τὸ ρὸζ φορεματάκι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει τὴν προηγουμένη. Ἦταν τόσο ξαφνικὴ ἡ ἐπίθεσίς της ποὺ ἡ μικρὴ Ζορζὲτ δὲν πρόφτασε ν' ἀμυνθῆ. Ἄλλως τε, οὔτε κἂν τὸ σκέφθηκε. Ξαφνισμένη, ἄφωνη ἀπ' τὴν κατάπληξι κι' ἀπ' τὴν λύπη ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα καὶ παρακολουθοῦσε μὲ λυμμένο τὸν παιδικὸ βανδαλισμὸ τῆς φίλης της.

Ἡ Ζὸν ἐξακολουθοῦσε νὰ σχίζῃ ἀνενόχλητα. Θὰ εἶχε τὴν διάθεση νὰ τὴν δείρη κι' ὅλας ἀλλὰ ἡ παθητικὴ στάσις τῆς Ζορζὲτ δὲν τῆς ἔδινε τὴν ἀφορμή.

Ὅταν τὸ φορεματάκι ἔγινε κουρέλια,ἡ Ζὸν φώναξε μὲ πεῖσμα :

— Καὶ τώρα δὲν εἶσαι πειὰ ὡραία. Δὲν εἶσαι ὡραιότερη ἀπὸ μένα. Ἐγὼ εἶμ' ἡ ὡραία !...

Καὶ ἔφυγε ἀφίνοντας πίσω της τὴν Ζορζὲτ ποὺ, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο μέσ' στὰ μπράτσα της, ἔκλαιγε. Κανεὶς δὲν ἔμαθε γιατὶ ἔκλαιγε περισσότερο. Γιὰ τὴν εὐτυχία της ποὺ χαλάσθηκε μαζὺ μὲ τὸ φόρεμα ἐκεῖνο, ἢ γιὰ τὴν κατάρρευση τῆς λατρείας ποὺ ἔτρεφε στὴν καρδιά της γιὰ τὴ Ζόν ;...

Louis Leon Martin